

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/46/2024
Identifikačné číslo spisu:	6121281165
Dátum vydania rozhodnutia:	29.01.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6121281165.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu I. B., narodeného X. C. XXXX, T., Č. XX, zastúpeného advokátkou JUDr. Tatianou Jánošíkovou, Košice, Rooseveltova 6 proti žalovanému I. C., narodenému XX. L. XXXX, T., J. X, zastúpenému spoločnosťou KRÁL PARTNERS s.r.o., Košice, Kukučínova 7, IČO: 47 244 143 vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 42C/20/2021, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 7. novembra 2023 sp. zn. 6Co/205/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 42C/20/2021-102 zo 7. septembra 2022 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 438,01 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 438,01 eura od 2. marca 2021 do zaplatenia a to v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku; žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

1.1. Súd prvej inštancie právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 415, § 420 ods. 1 až 3, § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka a na základe výsledkov vykonaného dokazovania ustálil, že medzi stranami nebolo sporné, že dňa 5. decembra 2020 došlo k uhryznutiu psa žalobcu psom žalovaného a to v časti pletivového plota, kde pletivo menil žalovaný na svoje náklady a to prvých 5 m plota od vchodu na pozemok ešte pred dňom 5. decembra 2020. Sporné bolo, či došlo k porušeniu prevenčnej povinnosti zo strany žalovaného, teda či žalovaný ako majiteľ psa mal urobiť opatrenia a ich urobil, resp. či žalobca neporušil svoju prevenčnú povinnosť. Nebolo sporné, že pes žalobcu sa zväčša nachádzal v časti dvora. V časti záhrady, kde došlo k útoku sa pes žalobcu zväčša nezdržoval, keďže dvor a záhrada boli oddelené dvierkami. Psy žalovaného sa nachádzali voľne na pozemku žalovaného. Bolo sporné, či

žalovaný vyzýval žalobcu na úpravu pletiva, opravu plotu a sporná bola výška škody. Súd prvej inštancie považoval žalobu za dôvodnú z dôvodu porušenia prevenčnej povinnosti žalovaným vyplývajúcej mu z § 415 Občianskeho zákonníka v spojení s § 420 Občianskeho zákonníka. Porušenie uvedenej povinnosti spočívalo v tom, že žalovaný nezabezpečil časť plotu, ktorý oddeľoval jeho pozemok od pozemku suseda tak, aby pes žalobcu, ktorý sa často vyskytoval na pozemku nebol napadnutým väčším, silnejším psom žalovaného. Nestotožnil sa s názorom žalovaného, že prevenčnú povinnosť porušil žalobca tým, že svojmu psovi umožnil dostať sa do časti záhrady otca žalobcu cez otvorenú bráničku medzi dvorom a záhradou. Žalobca tým, že iba umožnil dostať sa psovi na inú časť pozemku jeho otca, kde sa vyskytoval zriedkavejšie. Výsluchom žalobcu, ako aj svedka D., súd prvej inštancie ustálil, že z dôvodu nebanlivostného konania či opomenutia žalovaného došlo k porušeniu povinnosti vyplývajúcej mu z § 415 Občianskeho zákonníka. Žalovaný mal vykonať rozumné a nevyhnutné opatrenia, ktoré od neho možno spravodlivo požadovať smerom k zabráneniu vzniku škôd. Ich opomenutím došlo k vzniku škody, ktorej výšku súd prvej inštancie považoval za preukázanú listinnými dôkazmi predloženými žalobcom. Medzi vznikom škody a protiprávnym konaním existovala príčinná súvislosť, preto žalobe vyhovel. V súlade s § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. účinného od 1. februára 2013, súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 5 % od 2. marca 2021 do zaplatenia. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

1.2. K návrhom na vykonanie dôkazov poznamenal, že výsluch svedka C. O., nevykonaný z dôvodu jeho úmrtia. Zároveň nevykonaný znalecké dokazovanie k mechanizmu vzniku zranení, povahy a dôvodnosti, resp. účelnosti vynaložených nákladov z dôvodu, že vykonanie tohto dôkazu nepovažoval za hospodárne a efektívne s ohľadom na výšku škody. Podotkol, že nie je možné vykonať znalecké dokazovanie z predložených pokladničných a príjmových dokladov, čo nakoniec uviedol aj znalec, ktorý požadoval lekársku dokumentáciu a fotodokumentáciu zranení.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo 7. novembra 2023 sp. zn. 6Co/205/2022 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie; žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2.1. Odvolací súd skonštatoval správnosť zistenia skutkového stavu, ako aj právneho posúdenia veci. Na doplnenie a k odvolacím námietkam uviedol, že každý je povinný zachovávať vždy taký stupeň pozornosti, ktorý možno od neho vzhľadom na konkrétnu časovú a miestnu situáciu rozumne požadovať, je z objektívneho hľadiska spôsobilý zabrániť, či aspoň čo najviac obmedziť riziko vzniku škôd na živote, zdraví a majetku. Ak si niekto nepočína v súlade s takto všeobecne stanovenou právnou povinnosťou, chová sa protiprávne a postihuje ho za to, za splnenia aj ďalších predpokladov občianskoprávna zodpovednosť za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka. Podľa ustálenej súdnej praxe zodpovednosť majiteľa psa za škodu spôsobenú psom sa posudzuje podľa obidvoch ustanovení a to z hľadiska jeho potrebného dozoru nad chovaným psom. Aj tu platí všeobecne predpokladané jeho zavinenie s možnosťou liberácie v zmysle § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak preukáže, že škodu nezavinil a že si škodu spôsobil buď poškodený sám alebo tretia osoba alebo že škoda vznikla takou náhodou, pre ktorú on sám nevytvoril podmienky (R 5/1981). Vlastník psa, prípadne osoba, ktorej vlastník psa zveril, je povinný o psa sa starať takým spôsobom, aby zabezpečil ochranu okolia, najmä ostatných osôb. Pokiaľ nevykoná potrebné opatrenia, ktorými by minimalizoval možné nevhodné, či škodlivé chovanie psa a prípadné negatívne následky takého chovania, možno konštatovať, že nezabezpečil ochranu ostatných osôb, hoci mohol predpokladať, že pes môže pod vplyvom konkrétnych okolností zmeniť svoje chovanie a byť dokonca útočný a agresívny. Majiteľ by mal predpokladať, že môže dôjsť k neprimeranému a k nebezpečnému chovaniu psa a mal by byť na takúto situáciu pripravený tak, aby ju zvládol. Pokiaľ sa totižto niekto rozhodne k chovu psa, je potrebné, aby sa zoznámil so všetkým, čo s jeho chovom súvisí a je povinný vždy sa postarať o to, aby predchádzal novej škode, spôsobenej zvieratkom a plnil tak svoju prevenčnú povinnosť danú mu zákonom. Obsah prevenčnej povinnosti u chovateľa (majiteľa) psa znamená aj vykonanie takých opatrení, aby sa pes nedostal mimo chovného priestoru, resp. aby nemal dosah na ľudí a zvieratá za plotom chovného

priestoru. Musí tak chovný priestor, svoj pozemok zabezpečiť aj za pomoci prostriedkov takým spôsobom, ktoré by inak situácia nevyžadovala. V tejto súvislosti skonštatoval, že súd prvej inštancie pri posudzovaní zodpovednosti žalovaného ako majiteľa a chovateľa psa, uvedené zásady výkladu všeobecnej prevenčnej povinnosti týkajúcej sa chovateľov zvierat bez akýchkoľvek pochybností dôsledne aplikoval a ustálil správny záver o zodpovednosti žalovaného. Uvedené porušenie spočívalo v nesplnení povinnosti zamedziť dosahu psa cez oplotenie jeho pozemku. Navyše sa žalovaný svojej povinnosti nezbavil, lebo nepreukázal, aby povinnosť zabezpečiť splnenie tejto povinnosti mala iná osoba. Na uvedenom závere nič nemení ani žalovaný uvádzaná skutočnosť, že vyzýval žalobcu resp. jeho otca k oprave plotu dôvodiť, že bude problém so psami. V kontexte uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný si bol vedomý tohto problému a potreby zmeny kvality oplotenia, aby nedošlo ku kontaktu psov. Za správnu považoval odvolací súd úvahu, že žalovaný mohol predpokladať uvedenú situáciu, pretože nebolo vylúčené, že pes žalobcu sa môže nachádzať aj v časti záhrady, kde došlo k uhryznutiu. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalovaného, že prevenčnú povinnosť porušil žalobca tým, že svojmu psovi umožnil dostať sa do časti záhrady otca žalobcu cez otvorenú bráničku medzi dvorom a záhradou, nakoľko nemožno obmedzovať suseda a jeho návštevy tým spôsobom, že majú svoj pohyb vrátane pohybu zvierat prispôbovať potrebám majiteľa susedného pozemku teda žalovaného a to z akýchkoľvek dôvodov. Otec žalobcu a s jeho súhlasom aj žalobca a jeho pes majú právo zdržiavať sa na ktorejkoľvek časti pozemku neobmedzene. Odvolací súd sa preto stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaný mal vykonať rozumné a nevyhnutné opatrenia, ktoré od neho možno spravodlivo požadovať smerom k zabráneniu vzniku škôd. Napokon za nedôvodnú považoval odvolací súd aj námietku, týkajúcu sa neunesenia dôkazného bremena žalobcom k preukázaniu poranenia psa, ktoré utrpel a v akom rozsahu, keďže z predložených dokladov vyplýva, aké ošetrenie bolo vykonané a aká výška škody v súvislosti s úhradou nákladov za ošetrenie psa vznikla. Zároveň už vôbec neobstojí námietka, že nebolo preukázané, že zranenie spôsobil pes žalovaného, nakoľko uvedené jednoznačne vyplynulo z výpovede svedkyne T. G.. Na základe uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil v súlade s § 387 ods. 1 CSP. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol v súlade s § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalobcu v odvolacom konaní v súlade s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej len „dovolateľ“), ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Namietal, že celé konanie nevykazuje znaky spravodlivosti. Poukázal na ustálený skutkový stav súdmi nižšej inštancie a argumentoval tým, že odvolací súd nezodpovedal na položenú otázku prečo sa má nevlastník plotu starať o plot, keď takáto povinnosť mu zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, ako aj nezodpovedal na otázku týkajúcu sa porušenia prevenčnej povinnosti dohľadu nad psom. Zo zisteného skutkového stavu vyplynulo, že žalobca ako vlastník psa poznal konkrétne okolnosti a miesto, kde podľa zisteného skutkového stavu voľne vypustil psa do záhrady bez náležitého dohľadu. Rozhodujúcou otázkou v spore bolo, prečo mal žalovaný samostatne zabezpečiť plot, ktorý nie je jeho vlastníctvom, keď túto povinnosť nemal. Podľa názoru dovolateľa, závery odvolacieho súdu sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami a v hodnotení skutkových zistení absentuje skutočnosť, že starostlivosť o plot, ku ktorému došlo k stretu psov nie je starostlivosťou žalovaného. Nie je to jeho plot, nebolo jeho povinnosťou sa o plot starať. Zároveň absentuje i hodnotenie toho, že žalobca svojho psa voľne pustil bez toho, aby mal nad ním dohľad, ktorý má ako vlastník psa podľa prevenčnej povinnosti predpokladať, že pes sa môže prejaviť nečakaným spôsobom. Žalobca vedel v akom stave sa plot nachádza a rovnako vedel, že na susednom pozemku za plotom sa pohybuje iný pes. I napriek uvedenému psa bez náležitého dohľadu voľne vypustil. V kontexte uvedeného dovolateľ namietal, že odvolací súd v celom súhrne posudzovaných skutočností náležitým spôsobom neodôvodnil ich bezvýznamnosť, či irelevantnosť. Napokon namietal nedostatok dôvodov najmä vo vzťahu k odvolacej argumentácii v otázke povinnosti starostlivosti o plot, pri ktorom došlo k stretu psov, porušenia dohľadu nad psom žalobcu, porušenia prevenčnej povinnosti žalobcom, objektívneho posúdenia konkrétnej situácie, či bola hranica prekročená. Nie je možné priznať ochranu pred zásahmi, ktoré neprekračujú dovolenú mieru a sú dôsledkom bežného chovania, ktoré sú susedia povinní strpieť. Poukázal na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. I. ÚS 243/07, I. ÚS 33/2012, II. ÚS 200/09, III. ÚS 30/07, ako aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo 3516/2007. Závery súdu o

útoke psa žalovaného preto považoval za svojvoľné a napadnutý rozsudok za tendenčný a bez náležitého odôvodnenia. Navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalobca písomne vyjadrenie k dovolaniu nepredložil.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo napádané rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

8. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

10. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

11. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

12. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutie spravodlivosti).

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019).

14. Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že súdy nižšej inštancie vykonaným dokazovaním ustálili skutkový stav týkajúci sa stretu dvoch psov vlastnícki patriacich stranám sporu, s konštatovaním porušenia prevenčnej povinnosti žalovaného v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka. V konaní nebolo sporné, že dňa 5. decembra 2020 došlo k uhryznutiu psa žalobcu psom žalovaného a to v časti pletivového plotu, kde pletivo menil žalovaný na svoje náklady v rozsahu 5 m plotu od vchodu na pozemok ešte pred 5. decembrom 2020. Porušenie prevenčnej povinnosti žalovaným podľa záveru súdu nižšej inštancie spočívalo v tom, že plot na svojej časti pozemku pred útokom svojho psa mal zabezpečiť v prvom rade majiteľ psa, ktorý útočil. Vychádzajúc z vyjadrenia žalovaného, k hodnoteniu správania sa jeho psov ako nie nepriateľských k ľuďom, ale chrániacich si svoje teritórium vo vzťahu k iným psom, súdy nižších inštancií dospeli k záveru, že bolo povinnosťou žalovaného zabezpečiť časť plotu, ktorý oddeľoval jeho pozemok od pozemku suseda tak, aby pes žalobcu, ktorý sa často vyskytoval na pozemku žalobcu nebol napadnutý väčším, silnejším psom žalovaného. Nebolo možné vylúčiť, že by sa pes žalobcu nachádzal len v časti dvora a nie aj v časti záhrady pozemku žalobcu. Z dôvodu nedbanlivostného konania, či opomenutia žalovaného došlo k porušeniu prevenčnej povinnosti vyplývajúcej z § 415 Občianskeho zákonníka, spočívajúcej v nevykonaní rozumného a nevyhnutného opatrenia, ktoré možno od neho spravodlivo požadovať, smerujúceho k zabráneniu vzniku škody. Medzi vznikom škody a protiprávnym konaním existovala príčinná súvislosť a výška škody predstavujúca úhradu nákladov za veterinárnu starostlivosť v sume 438,01 eura bola preukázaná príjmovými pokladničnými dokladmi (§ 420 ods. 1 a § 3 Občianskeho zákonníka, v spise na č. l. 12 až 18). Súd prvej inštancie sa nestotožnil s tvrdením žalovaného o porušení prevenčnej povinnosti žalobcu tým, že umožnil svojmu psovi dostať sa do časti záhrady otca žalobcu cez otvorenú bráničku medzi dvorom a záhradou. V kontexte uvedeného odvolací súd zdôraznil, že podľa ustálenej súdnej praxe zodpovednosť majiteľa psa za škodu spôsobenú psom sa posudzuje podľa obidvoch ustanovení (§ 415 a § 420 Občianskeho zákonníka) a to z hľadiska jeho potrebného dozoru nad chovaným psom. Platí všeobecne predpokladané jeho zavinenie s možnosťou vyvinenia sa v zmysle § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak preukáže, že škodu nezavinil a že si škodu spôsobil buď poškodený sám alebo tretia osoba, alebo že škoda vznikla takou náhodou, pre ktorú on sám nevytvoril podmienky (R 5/1981). Vlastník psa, prípadne osoba, ktorej vlastník psa zveril, je povinný sa o psa starať takým spôsobom, aby zabezpečil ochranu okolia, najmä ostatných osôb. Pokiaľ nevykoná potrebné opatrenia, ktorými by minimalizoval možné nevhodné, či škodlivé chovanie psa a prípadné negatívne následky takého chovania, možno konštatovať, že nezabezpečil ochranu ostatných osôb, hoci mohol predpokladať, že pes môže pod vplyvom konkrétnych okolností zmeniť svoje chovanie a byť dokonca útočný a agresívny. Majiteľ by mal predpokladať, že môže dôjsť k neprimeranému a k nebezpečnému chovaniu psa a mal by byť na takúto situáciu pripravený tak, aby ju zvládol. Pokiaľ sa totižto niekto rozhodne k chovu psa, je potrebné, aby sa zoznámil so všetkým, čo s jeho chovom súvisí a je povinný vždy sa postarať o to, aby predchádzal novej škode, spôsobenej zvieratom a plnil tak svoju prevenčnú povinnosť danú mu zákonom. Obsah prevenčnej povinnosti u chovateľa (majiteľa) psa znamená aj vykonanie takých opatrení, aby sa pes nedostal mimo chovného priestoru, resp. aby nemal dosah na ľudí a zvieratá za plotom chovného priestoru. Musí tak chovný priestor, svoj pozemok zabezpečiť aj za pomoci prostriedkov takým spôsobom, ktoré by inak situácia nevyžadovala. Ani odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného o porušení prevenčnej povinnosti žalobcu tým, že umožnil svojmu psovi dostať sa do časti záhrady otca žalobcu, kde sa vyskytoval zriedkavejšie. V tejto súvislosti zdôraznil, že otec žalobcu a s jeho súhlasom aj žalobca a jeho pes majú právo zdržiavať sa na ktorejkoľvek časti pozemku neobmedzene. Vo vzťahu k namietanému oploteniu dôvodil, že žalovaný bol povinný urobiť všetky opatrenia nevyhnutné, aby jeho pes nemal kontakt s osobami a s psami na susedných pozemkoch a nemohol tak spôsobiť žiadnu ujmu a škodu. Bolo teda jeho povinnosťou zabezpečiť oplotenie celého chovného priestoru tak, aby jeho pes nemal dosah na veci, ľudí a aj zvieratá mimo chovného priestoru.

Na uvedenom nič nemení ani poukaz žalovaného, že majiteľom plotu bol otec žalobcu. Zvýšené nároky na kvalitu plotu boli spôsobené len vlastnosťami žalovaným chovaným psom.

15. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, vrátane odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v ich organickej jednotke tvoriace jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/2008, I. ÚS 350/2009), spĺňajú kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí vyplývajúce z ustanovení § 220 ods. 2 CSP a § 393 ods. 2 CSP, preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné, neodôvodnené, či zjavne arbitrárne resp. svojvoľné. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej, formálnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Vysporiadanie sa s uplatnenými podstatnými odvolacími námietkami, odvolacím súdom možno považovať za dostatočné aj v zmysle § 387 ods. 3 CSP.

16. Podľa názoru dovolacieho súdu dovolateľ nevytýka žiadne nedostatky v procesnom postupe odvolacieho súdu, jeho nesúhlas s právnym posúdením odvolacieho súdu, nepredstavuje vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (R 54/2012, sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 383/06), čo sa netýka preskúmvanej veci.

17. K namietanému hodnoteniu dôkazov odvolacím súdom dovolací súd uvádza, že nesúhlas dovolateľa s procesným postupom odvolacieho súdu, s hodnotením dôkazov nemožno považovať za porušenie jeho procesných práv. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúca z čl. 15 Základných princípov CSP v spojení s § 191 CSP, vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 46 ústavy) a znamená, že záver, ktorý sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Hodnotenie dôkazov úvahou súdu však neznamená ľubovôľu, lebo hodnotiacia úvaha musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a vykazovať funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Výsledky hodnotenia dôkazov sú súčasťou odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom súd stručne, jasne a výstižne vysvetľuje, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a pod. Hodnotiacia úvaha súdov v danom prípade zodpovedá zásadám formálnej logiky, vychádza zo zisteného skutkového stavu veci a z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnym posúdením. K tomu dovolací súd poznamenáva, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (§ 442 CSP), v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižších inštancií, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania, vrátane nesprávneho vyhodnotenia niektorého dôkazu. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k

vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP; v preskúmanej veci však dovolací súd takúto vadu nezistil.

18. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom je možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02 I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

19. Obsahom práva na spravodlivé súdne konanie nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka (strany) konania. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán konania vrátane ich dôvodov a námietok.). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06). Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizovateľné základné právo strany sporu na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07).

20. V danom prípade konanie nie je zaťažené vadou zmätočnosti, ktorá by mala mať za následok porušenie procesných práv dovolateľa a s tým spojeného jeho práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), preto prípustnosť a ani dôvodnosť dovolania uplatneného v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je daná.

21. Vzhľadom na uvedené dôvody dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol v súlade s § 447 písm. c) CSP.

22. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalobcu vyplývajúcou z § 255 ods. 1 CSP. Z dôvodu, že žalobcovi z obsahu spisu žiadne preukázateľne trovy dovolacieho konania nevyplývajú, ani mu nevznikli, dovolací súd v súlade so zásadou hospodárnosti vyplývajúcou z čl. 17 v spojení s čl. 4 Základných princípov CSP, náhradu trov dovolacieho konania žalobcovi nepriznal (R 72/2018).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.